

Posudek vedoucího diplomové práce Duc Anh Nguyen: Právní úprava obecní policie a vztahů obecní policie k obci

Téma, které si autor zvolil, se sice netěší takové pozornosti literatury a judikatury, jako např. přestupky, nicméně, jak patrně, nestojí již dávno zcela stranou pozornosti a existuje tu již řada děl monografických, komentářů i učebnic. Méně již nacházíme časopiseckých článků, byť i ty tu jsou a autor je pomíjí. Obdobně to platí také o judikatuře.

Co dlužno hned na úvod pochválit je skutečnost, že autor opustil běžný lákavý postup, kdy je sledována systematika zákona a pohybuje se spíše po linii věcné.

Jisté rozpaky budí na druhé straně exkurz do historie. Jsou k tomu hned dva důvody: předně autor se tu opírá o minimum literatury, s jejímiž závěry lze navíc místy úspěšně pochybovat. Platí to zejména o tvrzení o vzniku policejních funkcí na str. 13-14, srovnáváno je tu nesrovnatelné, tvrzení o policii v řeckých městských státech, kde jistě nelze mluvit o státní policii, náhlém průniku instituce rychtáře na str. 16-17 či nepochopení pojmu policie a správa na str. 17 a tím i nepřesné interpretace tohoto pojmu.

Nelze též souhlasit, že by na počátku 90. let vznikaly obecní/městské policie spontánně, právě naopak, existoval zde právní rámec.

Zdařilá je analýza veřejnoprávních smluv, byť by stálo za úvahu rozebrat, proč se k uzavření veřejnoprávní smlouvy podle § 3a je zapotřebí souhlasu krajského úřadu, když se tu jedná ze strany obcí o samostatnou působnost.

V subkapitole 3.3.1, kde jsou a nutno dodat vcelku zdařile analyzovány některé základní instituty týkající se veřejných sborů, zmiňuje autor v poznámce 97 a 99 judikaturu Soudního dvora Evropských společenství, ale neuvádí čísla rozsudků, což může vyvolat otazníky, zda snad necituje z druhé ruky.

Zevrubnější měl být rozbor úpravy zpracování osobních údajů na str. 59, která je značně problematická, protože díky nepřesným formulacím v zákoně vede k tomu, že obecní policie fakticky nemá výjimky ze zákona o ochraně osobních údajů.

Také následující subkapitola měla rozhodně být obsažnější, zvláště když tu existuje řada prací na toto téma zejména z pera autorské dvojice V. Bartík a E. Janečková, dokonce i specializovaná monografie o kamerových systémech, ale též vedoucího diplomové práce a v neposlední řadě snadno dostupný přehled stanovisek Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Na str. 75 autor nepřesně uvádí podmínky žaloby proti nezákonnému zásahu, od počátku letošního roku již není třeba, aby zásah trval nebo hrozilo jeho opakování /viz § 82 soudního řádu správního/.

Zajímavé jsou jeho návrhy de lege ferenda, byť nemohu souhlasit se závěrem, že by bylo možno použít určité pojmy, pokud se týče zmocnění strážníků. Již prof. Hoetzel v této souvislosti správně připomíná, že v této oblasti musí existovat, s ohledem na povahu věci tzv. všeobecné autorizační doložky, protože prostě nelze počítat se značnou variabilitou poměrů. Zabývat se též mohl náměty na vytvoření tzv. metropolitní policie v hlavním městě Praze.

Celkově lze říci, že práce je rozhodně vyčerpávajícím přehledem právní úpravy obecní policie. Její největší slabinou, že jde o dílo povahy spíše analytické a popisné a méně syntetické, což sice plyne z povahy tématu, ale na druhé straně mohl autor zabrousit i do obecnějších úvah. Zejména při větším využití judikatury by se k tomu propracoval.

Uvedené výtky ovšem nejsou rázu zásadního, práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci a proto doporučuji, aby byla připuštěna k obhajobě.

2. července 2012

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

